

og jeg vil meget ønske, at de, der faa at beskæftige sig med denne Lov, ville gøre den samme Anskuelse gældende. Vel er den Bevillingsfond her ikke saa slem, som naar man tillægger Bøder og Konfiskationsbeløbene til den private Angiver. Saa slemt er det ikke, men meget beslægtet dermed. Og det kan virke lige saa forføreligt. Thi det vide vi jo godt, at naar vi have en kær Kasse, hvis Formaal ligger en meget paa Sinde, mere maaske end vore egne private Interesser, er Driften til at sætte alt i Bevægelse for at skaffe denne Kasse Indtægter meget stor, men denne Drift bør vi ikke tage i Tjeneste ved at skaffe Bøder og Konfiskationer til en Ædruelighedsfond. Jeg anbefaler overmaade meget dem, der kommer til at beskæftige sig særlig med Lovforslaget, ikke at forsømme dette Punkt, som jeg tillægger megen Værdi.

H. Nielsen: Efter den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, og de Talere, der hidtil have haft Ordet, vil der ikke være megen Anledning til yderligere at anbefale det. Dets Skæbne er temmelig sikkert afgjort. Modtagelsen har jo helt igennem været velvillig. Men der blev spurgt i Gaar, om dette Forslag var en Falliterklæring fra den frivillige Afholdsbevægelses Side, og om dette skulde træde i Stedet for Arbejdet for ad Frivillighedens Vej at faa Medborgere til at afstaa fra Nydelsen af Spiritus. Jeg vil dertil sige, at det skal det langt fra være. Det er kun en Haandsrækning, man ønsker fra Lovgivningsmagtens Side, for at det Arbejde, der gøres ad Frivillighedens Vej, ikke skal generes eller rettere sagt ikke skal rives ned mere end nødvendigt. Der er ingen Tvivl om, at man fremdeles vil fortsætte ad Frivillighedens Vej for at faa saa mange Medmennesker som muligt til at afstaa fra Nydelsen af Spiritus.

Der blev ganske naturligt ogsaa i Gaar spurgt om og talt om Aarsagen til Drikkeriet, og jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem for Slagelse (Lange) forstod det ærede Medlem for Københavns 13te Valgkreds (Meyer) saaledes, at han skulde have udtalt, at Fattigdom var Skyld i Drikkeri. I Modsætning hertil mente det ærede Medlem for Slagelse, at Drikkeriet var Grunden til Fattigdom. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at dette, at Fattigdom altid er en Følge af Drikkeri, er saa forkert som noget. Det vilde jo med andre Ord sige, at alle fattige Mennesker skulde være fordrunkne, og det vilde jo være en slem Haan mod

disse Mennesker. (Lange: Det har jeg aldrig sagt!) Fattigdommen har selvfølgelig langt dybere Aarsager. En Mand, der har lav Arbejds løn, stor Familie og megen Sygdom, og hos hvem Arbejds løshed en og anden Gang træder til, maa naturnødvendigt være fattig, det kan ikke være andet. At der findes Mennesker, der fra Velstand ere gledne ned til Fattigdom paa Grund af Drik, er jo en Kendsgerning, og at Fattigdom, hvor der i Forvejen er smaa og fattige Kaar, og Spiritus kommer lidt for stærkt inden Døre, gaar over til at blive ren Elendighed, er jo ganske rigtigt, men at Fattigdom i Almindelighed skyldes Drikkeri, er selvfølgelig forkert. Tværtimod kan det jo siges, at der er mange Mennesker, der føre en fortvivlet Kamp for at holde Fattigdommen ude, men til sidst tabe Modet og søge Glemsel i Flasken. Vi vide alle, at det er jo en fortvivlet Udvej, den fører kun nedad og gør Forholdene værre og værre. Vi vide tillige, at Chancen for den Hjælp, der maaske ellers var ved Haanden enten fra Kammerater eller andre, som Regel vil udeblive, naar vedkommende griber den fortvivlede Udvej at trøste sig med Flasken.

Det er da ogsaa gaaet mere og mere op for Arbejderne, at skulle de bekæmpe Fattigdommen, er det ikke ved at søge Glemsel i Flasken. De ere heldigvis blevene oplyste om, at de skulle gaa ganske andre Veje, hvis de ville bedre deres økonomiske Kaar. Det blev fremhævet i Gaar, at netop Arbejderbevægelsen og dens Organisationer baade i faglig og politisk Henseende i høj Grad have højnet Arbejdernes Niveau og ladet dem indse, at det er paa helt andre Maader, de skulle højne deres Stilling, dels ved Oplysning, dels ved at slutte sig til deres Organisationer og der stille Krav til Samfundet. Det er tillige gaaet op for dem, at Spiritus er en Fjende af denne Bevægelse, en Fjende af Oplysning og en Fjende af deres daglige Familieliv. Det er da en glædelig Kendsgerning at kunne notere, at flere og flere Arbejdere slutte sig til Afholdsbevægelsen ogsaa med den Motivering, at have de Kammerater, der som Følge af Drik ere komne længere ned, end heldigt er, have de stærkere blandt Arbejderne ligesom en vis Pligt til at komme de svagere Karakterer til Hjælp og give dem en Haandsrækning til at komme bort fra Nydelsen af Spiritus. De have lært at indse, at de kunne gøre dette med saa meget større Virkning, naar de selv undlade Nydelsen